

POSTANOWIENIE

Dnia 26 sierpnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Dziergawka

w sprawie skazanego M. K.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu niejawnym
w dniu 26 sierpnia 2025 r.,
wniosku skazanego o wznowienie postępowania
zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z dnia 16 listopada 2023 r., sygn. akt II AKa 407/23,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Sosnowcu
z dnia 19 czerwca 2023 r., sygn. akt IV K 136/22,
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec
jego oczywistej bezzasadności.**

Skazany M. K. wniósł o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 16 listopada 2023 r., sygn. akt II AKa 407/23, zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Sosnowcu z dnia 19 czerwca 2023 r., sygn. akt IV K 136/22. W uzasadnianiu skazany podniósł, iż został niesłusznie skazany, a zgromadzony w sprawie materiał dowodowy został źle oceniony.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Na wstępie należy odwołać się do treści art. 545 § 3 k.p.k., który stanowi, iż sąd, orzekając jednoosobowo, odmawia przyjęcia wniosku nie pochodzącego od prokuratora, adwokata, radcy prawnego albo radcy Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność.

Powyższe unormowanie pozwala więc na wstępną kontrolę wniosku o wznowienie – i to bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych - celem wyeliminowania konieczności przeprowadzania różnego rodzaju czynności procesowych związanych z wnioskiem, który w stopniu oczywistym nie może doprowadzić do wznowienia postępowania. Zaznaczyć jednocześnie należy, iż decydująca jednak jest sama treść wniosku o wznowienie, która może być oczywiście bezzasadna z różnych powodów. Ta oczywista bezzasadność wynikać może z tego, że we wniosku wskazano podstawy wznowienia, które nie są przewidziane w ustawie albo z tego, że w ogóle nie wskazano żadnych podstaw wznowienia, ograniczając się do postulowania przeprowadzenia kolejnej kontroli odwoławczej (zob. postanowienie SN z dnia 9 lipca 2024 roku, III KO 81/24; postanowienie SN z dnia 26 września 2024 r., IV KO 97/24; postanowienie SN z dnia 24 lipca 2025 r., I KO 77/25).

Uwzględniając powyższe wskazać należy, że skazany we wniosku nie przedstawił żadnych okoliczności, które uzasadniałyby wznowienie postępowania w niniejszej sprawie. Skazany odwołał się przede wszystkim do zgromadzonego materiału dowodowego, jego oceny i poczynionych ustaleń faktycznych, wskazując jednocześnie, iż nie popełnił zarzucanego mu czynu. Okoliczności te nie mogą jednak stanowić podstawy do wznowienia postępowania. Należy bowiem wskazać, że postępowanie wznowieniowe nie stanowi powtórzenia postępowania

apelacyjnego i nie jest swego rodzaju „trzecią instancją”, mającą służyć kolejnemu weryfikowaniu poprawności orzeczeń zapadłych w sądach pierwszej i drugiej instancji.

Zauważyć należy, że kwestionowanie przez skazanego sposobu prowadzenia postępowania dowodowego przez prokuraturę oraz sąd pierwszej instancji, oceny i analizy dokonanych ustaleń faktycznych, zaakceptowanych przez sąd odwoławczy, zwłaszcza oceny zeznań świadka P. B., nie należą do kręgu przesłanek wznowienia postępowania. Okoliczności, na które powołuje się skazany były również przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego w związku ze złożoną kasacją przez obrońcę skazanego w sprawie o sygn. akt IV KK 173/24.

Podnieść trzeba, iż wniosek o wznowienie postępowania jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego podstawy zostały ustawowo skatalogowane (art. 540-540b k.p.k.) i postępowanie wznowieniowe sprowadza się wyłącznie do ich badania (zob. postanowienie SN z dnia 15 września 2022 r., V KO 67/22). Specyfika postępowania wznowieniowego wszczynanego na wniosek sprawia, że nie dokonuje się na nowo oceny zebranych w toku procesu dowodów i poprawności przyjętych w oparciu o nie ustaleń faktycznych, będących podstawą prawomocnego wyroku. Nie bada się również oceny zasadności orzeczenia sądu pierwszej instancji, tak jak to się czyni w ramach kontroli instancyjnej (zob. postanowienie SN z dnia 21 kwietnia 2016 r., V KO 22/16).

Uwzględniając powyższe wniosek skazanego o wznowienie postępowania, należało uznać za oczywiście bezzasadny i na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. odmówić jego przyjęcia.

[J.J.]

[r.g.]

